

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 listopada 2014 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Stołecznemu Policji w W., powodowie M. K. i G. K., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli o ustalenie, że są najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...), na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 12 sierpnia 2003 r. między Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji, poprzedzonej decyzją Komendanta Rejonowego Policji W. I nr (...) o przydziale lokalu mieszkalnego z dnia 11 sierpnia 2003 r. Nadto wnieśli o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka S. C. na okoliczność przydziału powodowi przedmiotowego lokalu jako lokalu mieszkalnego, a także okoliczność wydania i podpisania decyzji z dnia 11 sierpnia 2003 r. nr (...) przez świadka oraz z zeznań świadka A. W. na okoliczność wydania decyzji z dnia 11 sierpnia 2003 r. nr (...) podpisanej przez S. C. i przydziału powodowi przedmiotowego lokalu jako lokalu mieszkalnego. Strona powodowa wniosła również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powódki i powoda oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż powód, w trakcie pełnienia służby w Policji, w dniu 11 sierpnia 2003 r. otrzymał decyzję nr (...) podpisaną przez Komendanta Komendy Rejonowej Policji W. mł. insp. S. C., na mocy której powodowi przydzielony został lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w W.. Podniosła, że zgodnie z treścią przydziału w przedmiotowym lokalu mieli prawo zamieszkiwać członkowie jego rodziny – żona G. K. (powódka), pasierbica K. P. oraz syn A. K.. Strona powodowa podała również, że w dniu 12 sierpnia 2003 r. pomiędzy powodem jako najemcą a Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji została zawarta umowa najmu ww. lokalu. Podniosła również, iż w okresie późniejszym powód otrzymał drugą decyzję o tym samym numerze, tj. (...) datowaną na dzień 11 sierpnia 2003 r., podpisaną przez Zastępcę Komendanta Rejonowej Policji W. I – mł. insp. A. P., zgodnie z którą powodowi został przydzielony ten sam lokal jednak jako kwatera tymczasowa, a nie jako lokal mieszkalny. Strona inicjująca postępowanie wskazała nadto, iż powód został zobowiązany do zwrotu oryginału pierwszej decyzji pod rygorem cofnięcia przydziału mieszkania, a druga z wydanych decyzji – tj. decyzja wydana przez Zastępcę Komendanta Komendy Rejonowej Policji W. I – mł. insp. A. P., na mocy decyzji Zastępcy Komendanta Stołecznego Policji – insp. R. K. nr (...) z dnia 19 października 2010 r. została uznana za nieważną z uwagi na naruszenie przepisów o właściwości. W ocenie strony powodowej, pomimo wręczenia powodowi drugiej decyzji, decyzja o przydziale lokalu mieszkalnego nigdy nie została uchylona, zatem pomimo fizycznego zwrotu oryginału decyzji, nie sposób uznać, aby została ona wyeliminowana z obiegu prawnego. Zdaniem powodów, bez znaczenia jest okoliczność, że późniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości i wskutek tego pozbawiona doniosłości prawnej, bowiem nie doszło do wzruszenia pierwszej decyzji z dnia 11 sierpnia 2003 r. nr (...) podpisanej przez S. C., na podstawie której przydzielono powodowi mieszkalny lokal służbowy nie zaś kwaterę tymczasową (pozew k. 1-8).

W odpowiedzi na pozew, pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz przeprowadzenie rozprawy także pod jej nieobecność. Nadto strona pozwana wniosła o pominięcie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków S. C. oraz A. W. jako zmierzających jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana wskazała, iż na podstawie decyzji nr (...) z dnia 11 sierpnia 2003 r. Zastępcy Komendanta Rejonowego Policji W. I powodowi została przydzielona kwatera tymczasowa oznaczona nr 15 w budynku położonym w W. przy ul. (...), zaś w dniu 12 sierpnia pomiędzy powodem a Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji została zawarta umowa najmu kwatery tymczasowej, przyznanej decyzją nr (...) z dnia 11 sierpnia 2003 r. Zastępcy Komendanta Rejonowego Policji W. I o przydziale kwatery tymczasowej. W ocenie strony pozwanej, zawarcie umowy najmu kwatery tymczasowej, ponoszenie opłat za energię elektryczną, opłat czynszowych za zajmowany lokal, uiszczenie kaucji, jak również okoliczność zameldowania w spornym lokalu, czy też złożenie przez powoda wniosku o przydział lokalu mieszkalnego nie powoduje, że zmienił się status ww. lokalu – z kwatery tymczasowej przydzielonej decyzją nr (...) – na lokal mieszkalny. Zdaniem pozwanego, okoliczność przyznania

powodowi tymczasowej kwatery potwierdza wprost protokół z posiedzenia komisji Mieszkaniowej z dnia 14 maja 2003 r. oraz załącznik do ww. protokołu jak również decyzja nr (...) z dnia 10 lipca 2003 r. o pozwoleniu na użytkowanie. W ocenie pozwanego, użycie w decyzji dnia 1 sierpnia 2003 r. podpisanej przez mł. insp. S. C. określenia „postanawiam przydzielić lokal mieszkalny” w kontekście powołanej podstawy prawnej oraz tytułu decyzji stanowi oczywistą omyłkę. Nadto zarzuciła, iż powódka G. K. nie posiada legitymacji procesowej czynnej w przedmiotowej sprawie, bowiem nie jest i nigdy nie była funkcjonariuszem Policji, a przedmiotowy lokal nie został jej przydzielony w formie decyzji administracyjnej, nie była również stroną umowy najmu przedmiotowego lokalu (odpowiedź na pozew k. 40-50).

Na rozprawie w dniu 11 lutego 2015 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska (protokół rozprawy z dnia 11 lutego 2015 r. k. 14-17).

W piśmie procesowym z dnia 4 marca 2015 r. strona powodowa wywodziła jak dotychczas. Wskazał nadto, iż zawiadomieniem nr 41/2014 wszczęte zostało z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie opróżnienia kwatery tymczasowej nr 15 przy ul. (...) w W. przez M. K., G. K., K. P. oraz małoletniego A. K. z uwagi na zamieszkiwanie ww. osób w kwaterze tymczasowej bez tytułu prawnego, które postanowieniem Komendanta Stołecznego Policji w W. z dnia 1 października 2014 r. zostało zawieszona z urzędu (pismo powodów k. 135 – 140).

W toku dalszego postępowania strony konsekwentnie podtrzymywały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. pełnił służbę w Policji od 1990 r.

W dniu 29 października 1999 r. między gminą (...) a Starostą Powiatu (...) przy udziale Wojewody (...) i Komendanta Stołecznego Policji, zawarte zostało porozumienie, w którym ustalono, że gmina zobowiązuje się wybudować kompleks mieszkaniowo – hotelowy na potrzeby zakwaterowania policjantów Komendy Stołecznej Policji na nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) stanowiącej własność Skarbu Państwa, która to nieruchomość miała być przekazana na własność na podstawie umowy darowizny gminie (...) (dowód: porozumienie z dnia 29 października 1990 r. k. 54-57).

Realizując postanowienia ww. porozumienia, w dniu 16 marca 2003 r. zawarto umowę między m.st. W. a Komendantem Stołecznym Policji dot. przekazania w nieodpłatne użytkowanie Komendzie Stołecznej Policji na okres 25 lat części nieruchomości stanowiącej własność m.st. W. położonej przy ul. (...) w W., zabudowanej budynkami mieszkalnymi, w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych pracowników (...) Policji (dowód: umowa k. 58)

Decyzją nr (...) z dnia 10 lipca 2003 r. zezwolono na użytkowanie budynków mieszkalnych C i D oraz budynków zamieszkania zbiorowego A i B położonych przy ul. (...) w W. (dowód: decyzja nr (...) z dnia 10 lipca 2003 r. k. 59).

W budynku A wydzielono 46 lokali na cele hotelowe, zaś pozostałe lokale w liczbie 138 położone w budynku A i B z uwagi na trudną sytuację mieszkaniową (...) funkcjonariuszy zostały przydzielone jako kwatery tymczasowe w oparciu o ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji i rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 października 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów (dowód: informacja dotycząca kompleksu mieszkaniowo-hotelowego przy ul. (...) w W. k. 61-62).

W dniu 24 czerwca 2002 r. M. K. zwrócił się do Komendanta Stołecznego Policji w W. z wnioskiem o przydział lokalu mieszkalnego (dowód: wniosek o przydział lokalu mieszkalnego k. 13-14).

Z kolejnym wnioskiem o przydział lokalu mieszkalnego M. K. zwrócił się w dniu 29 maja 2003 r. (dowód: raport - k. 15).

Po rozpatrzeniu wniosków skierowanych do Komendanta Stołecznego Policji, M. K. zakwalifikowano do przydziału lokalu (dowód: protokół z posiedzenia Komisji Mieszkaniowej z dnia 16 czerwca 2003 r. - k. 66-69).

W dniu 11 sierpnia 2003 r. M. K. otrzymał decyzję nr (...) podpisaną przez Komendanta Komendy Rejonowej Policji W. mł. insp. S. C., na mocy której powodowi na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 października 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów przydzielony został lokal nr (...) położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w W.. Zgodnie z treścią przydziału w przedmiotowym lokalu mieli prawo zamieszkiwać członkowie jego rodziny – żona G. K. (powódka), pasierbica K. P. oraz syn A. K. (dowód: decyzja nr (...) k. 1).

W dniu 12 sierpnia 2003 r. pomiędzy M. K. jako najemcą a Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji została zawarta umowa najmu ww. lokalu, w związku z którą została naliczona kaucja gwarantująca płatność czynszu (dowód: umowa najmu kwatery tymczasowej wraz z załącznikiem k. 17-20, protokół zdawczo-odbiorczy mieszkania z dnia 12.08.2003 r. k. 21-22, naliczenie kaucji k. 23).

W chwili zawarcia ww. umowy M. K. pełnił służbę stałą i był przekonany, że jest to umowa przydziału lokalu mieszkalnego (dowód: dowód z przesłuchania powoda - k. 156).

W okresie późniejszym M. K. otrzymał drugą decyzję o tym samym numerze, tj. (...) datowaną na dzień 11 sierpnia 2003 r., podpisaną przez Zastępcę Komendanta Rejonowej Policji W. I – mł. insp. A. P., zgodnie z którą powodowi został przydzielony ten sam lokal jednak jako kwatery tymczasowa, a nie jako lokal mieszkalny (dowód: decyzja nr (...) k. 24, rejestr decyzji mieszkaniowych dotyczący przydziału lokali funkcyjnych k. 70).

Jednocześnie M. K. został zobowiązany do zwrotu oryginału pierwszej decyzji pod rygorem cofnięcia przydziału mieszkania.

Wnioskiem z dnia 19 maja 2010 r. M. K. wystąpił do Komendanta Stołecznego Policji o stwierdzenie nieważności decyzji o przydziale tymczasowej kwatery oraz wniósł o wydanie decyzji o przydziale zajmowanego mieszkania jako lokalu służbowego (dowód: pismo z dnia 29 października 2010 r. - k. 63-64, decyzja nr (...) -k. 81).

Decyzją nr (...) z dnia 19 października 2010 r. Komendanta Stołecznego Policji stwierdzono nieważność decyzji nr (...) z dnia 11 sierpnia 2003 r. Zastępcy Komendanta Rejonowego Policji W. I w sprawie przydziału M. K. kwatery tymczasowej nr 15 przy ul. (...) w W., jako wydanej z naruszeniem przepisów o właściwości (dowód: decyzja nr (...) - k. 25-28).

Od powyższego rozstrzygnięcia M. K. odwołał się do Komendanta Głównego Policji. Decyzją nr (...) z dnia 10 grudnia 2010 r. Komendant Główny Policji utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję (dowód: decyzja nr (...) k. 81-85).

Od ww. decyzji M. K. wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Wyrokiem z dnia 27 maja 2011 r. Sąd Wojewódzki w Warszawie oddalił skargę M. K. (dowód: wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 maja 2011 r. sygn. akt II SA/WA 425/11 wraz z uzasadnieniem k. 86-100).

W dniu 20 lutego 2010 r. M. K. został zwolniony ze służby w Policji w związku z przejściem na emeryturę (okoliczność bezsporna, dowód z przesłuchania powoda -k. 157).

Zawiadomieniem nr 41/2014 wszczęte zostało z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie opróżnienia kwatery tymczasowej nr 15 przy ul. (...) w W. przez M. K., G. K., K. P. oraz małoletniego A. K. z uwagi na zamieszkiwanie ww. osób w kwatery tymczasowej bez tytułu prawnego, które postanowieniem Komendanta Stołecznego Policji w W. z dnia 1 października 2014 r. zostało zawieszona z urzędu (dowód: postanowienie nr (...) - k. 141).

M. K. wraz z rodziną nadal zamieszkuje lokal nr (...) przy ul. (...) w W.. Uiszcza czynsz i opłaty za media (dowód: dowód z przesłuchania powoda - k. 157).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do akt sprawy dokumenty, zgodne stanowiska stron prezentowane w pismach procesowych, dowód z zeznań świadków i dowód z przesłuchania strony powodowej. Przytoczona materia dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu, zaś w toku postępowania nie przedstawiono dowodów, które czyniłyby zasadnym odmówienie jej wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przywołany przepis, choć umieszczony został przez ustawodawcę w kodeksie postępowania cywilnego, stanowi materialnoprawną podstawę roszczenia.

Warunkiem sine qua non dopuszczalności powództwa o ustalenie jest istnienie po stronie powodowej interesu prawnego w ustaleniu konkretnego stosunku prawnego lub konkretnego prawa. Interes prawny stanowi przesłankę merytoryczną powództwa o ustalenie.

Zgodnie z dotychczasową linią orzecznictwa, interes prawny zachodzi wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, przy czym niepewność ta powinna być obiektywną, tj. zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko według odczucia wnioskodawcy (zob. wyr. SN z 1.12.1983 r., I PRN 189/83, OSNC 1984, Nr 7, poz. 121).

W powództwach o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa chodzi o rozstrzygnięcie ewentualnych wątpliwości w tym zakresie w stosunku do pozwanego, ze względu na określony stosunek prawny. Interes ten należy rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa - w celu ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (zob. wyr. SN z 24.3.1987 r., III CRN 57/87, OSNPG 1987, Nr 7, poz. 27).

Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga zatem wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw.

W przedmiotowej sprawie M. K. i G. K. wnieśli o ustalenie, że są najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...), na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 12 sierpnia 2003 r. między Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji, poprzedzonej decyzją Komendanta Rejonowego Policji W. I nr (...) o przydziale lokalu mieszkalnego z dnia 11 sierpnia 2003 r.

W art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się zapłacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Najem jest umową zobowiązującą, konsensualną, odpłatną i wzajemną. Przywołany przepis normuje przedmiotowo istotne elementy treści umowy najmu (essentialia negotii) - ustanawia zatem wymagania odnośnie do jej minimalnej istotnej treści, która pozwala zakwalifikować dany akt czynności prawnej jako umowę najmu. Treścią najmu jest więc zobowiązanie wynajmującego do oddania najemcy do używania rzeczy przez czas oznaczony lub nieoznaczony oraz zobowiązanie najemcy do uiszczania wynajmującemu umówionego czynszu.

Ponadto w doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że wynajmujący nie musi być właścicielem przedmiotu najmu, ze względu na to, iż najem wywołuje wyłącznie skutki obligacyjne (por. J. Panowicz-Lipska, [w:] System pr. pryw., t. 8, s. 12; orz. SN z 14.4.1961 r., III CR 806/60, OSN 1962, Nr 3, poz. 101). Zasadniczo na ważność umowy najmu z tych samych powodów nie wpływa także brak uprawnień wynajmującego do przedmiotu najmu - wystarczy, że strona ta może faktycznie zapewnić najemcy realizację jego uprawnień, tzn. oddać rzecz do używania w uzgodnionym okresie trwania najmu.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. (Dz.U. z 2001 r. Ns 287 poz. 1687) o Policji, policjantowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych. Ust. 2 przywołanego artykułu stanowi natomiast, iż policjant w służbie przygotowawczej może otrzymać tymczasową kwaterę.

Szczegółowe zasady przydziału, opróżnienia i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów określa Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 października 2001 r. (Dz.U. z 2001 r., Nr 131, poz. 1469).

W ustawie o Policji brak jest definicji lokalu mieszkalnego, tym niemniej każdą sytuację należy rozpatrywać indywidualnie w oparciu o zaistniały w sprawie stan faktyczny, przy uwzględnieniu powszechnych definicji funkcjonujących w obrocie.

W myśl art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 166 ze zm.) przez lokal należy rozumieć lokal służący do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, a także lokal będący pracownią służącą twórcy do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki; nie jest w rozumieniu ustawy lokale pomieszczenie przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, w szczególności znajdujące się w budynkach internatów, burs, pensjonatów, hoteli, domów wypoczynkowych lub w innych budynkach służących do celów turystycznych lub wypoczynkowych. A zatem lokal mieszkalny jest to lokal przeznaczony do stałego pobytu osób.

Rozgraniczenie lokali pozostających w zasobach jednostek Policji na lokale mieszkalne oraz na tymczasowe kwatery jest związane z przeznaczeniem danego lokalu. Jak sama nazwa wskazuje, tymczasowa kwatera służy zaspokajaniu tymczasowych potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza Policji na okres pełnienia służby, celem zaspokojenia obowiązków wynikających z istoty stosunków służbowych. Charakter zaś lokali mieszkalnych ma na celu trwałe zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych funkcjonariuszy, a lokale takie przeznaczone są do ich stałego pobytu.

Zgodnie z § 1 ww. rozporządzenia z 17.10.2001 r. w brzmieniu obowiązującym na dzień 11 sierpnia 2003 r. lokal mieszkalny przydziela się policjantowi przy wystąpieniu łącznie okoliczności braku mieszkania albo konieczności poprawy dotychczasowych warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem czasu oczekiwania na przydział lokalu mieszkalnego, przy czym przydział lokalu mieszkalnego może nastąpić bez względu na czas oczekiwania na przydział, jeżeli policjant zajmuje tymczasową kwaterę w budynku przeznaczonym na cele służbowe lub znajdującym się na terenie obiektu zamkniętego bądź zajmuje lokal mieszkalny w budynku stanowiącym własność osoby fizycznej. Tymczasem stosownie do treści § 10 ww. rozporządzenia na tymczasowe kwatery dla policjantów przeznacza się lokale mieszkalne, pokoje gościnne, pokoje w hotelu lub w bursie albo pomieszczenia mieszkalne usytuowane w budynkach przeznaczonych na cele służbowe lub na terenie obiektu zamkniętego, o należytych stanie technicznym i sanitarnym. Przydział zaś kwatery tymczasowej w budynku jednostki organizacyjnej Policji przeznaczonym na cele służbowe lub znajdującym się na terenie obiektu zamkniętego może nastąpić tylko na okres pełnienia służby przez policjanta w tej jednostce (§ 11). Zarówno przydział lokalu mieszkalnego jak i kwatery stałej dokonuje się na pisemny wniosek policjanta (§ 6 i § 10).

W przedmiotowej sprawie, zdaniem strony powodowej, w oparciu o decyzję nr (...) z dnia 11 sierpnia 2003 r. podpisaną przez mł. insp. S. C. M. K. został przydzielony lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...). Za powyższym, w ocenie strony powodowej, przemawiała m. in. okoliczność, że M. K. zawarł umowę najmu ww. lokalu z Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji, jak również złożył wniosek o przydział lokalu mieszkalnego, a nie tymczasowej kwatery.

Nie ulega wątpliwości, że w stosunku do powoda doszło do wydania dwóch różnych decyzji administracyjnych o tym samym numerze, przy czym druga decyzja zawiera tę samą datę i numer, co decyzja wydana uprzednio. Bezsporne jest to, iż druga z wydanych decyzji, tj. wydana przez Zastępcę Komendanta Komendy Rejonowej Policji W. I – mł.

insp. A. P. została uznana za wydaną z naruszeniem przepisów o właściwości, w konsekwencji czego stwierdzono jej nieważność, co spowodowało jej wyeliminowanie z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc.

Do akt przedmiotowej sprawy storna inicjująca postępowanie załączyła kopię pierwszej z wydanych decyzji - podpisaną przez Komendanta Rejonowego Policji W. I – mł. insp. S. C..

W ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania, że pierwsza z wydanych decyzji funkcjonuje w obrocie prawnym. Ww. zagadnienie było również przedmiotem rozważań Sądu Administracyjnego w W. w sprawie (...) SA/WA 425/11 ze skargi M. K. na decyzję Komendanta Głównego Policji w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji o przydziale kwatery tymczasowej. Sąd w niniejszym postępowaniu cywilnym nie jest władny wypowiadać się w kwestiach administracyjnoprawnych w sposób odmienny niż zostało to usankcjonowane w ww. postępowaniu administracyjnym.

Zwrócić należy uwagę, że nawet gdyby uznać, że pierwsza decyzja funkcjonuje w obrocie prawnym z uwagi na treść zeznań złożonych przez świadka S. C. na rozprawie w dniu 11 lutego 2015 r., w których potwierdził fakt opatrzenia decyzji swoim podpisem, mimo użycia sformułowania „postanawiam przydzielić Panu M. K. lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W.”, to w istocie była to decyzja przydziału kwatery tymczasowej. Jak wynika bowiem z samego tytułu przedmiotowej decyzji dotyczy ona przydziału kwatery tymczasowej. Co zaś najistotniejsze, przydziału dokonano na podstawie obowiązującego w dniu wydania decyzji § 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 października 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów, a zatem uregulowania odnoszącego się do kwatery tymczasowej.

Co więcej, umowa najmu kwatery tymczasowej z dnia 12 sierpnia 2003 r. zawarta została zgodnie z obowiązującymi w dniu jej zawarcia przepisami Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 października 1997 r. w sprawie warunków najmu lokali mieszkalnych znajdujących się w budynkach będących własnością Skarbu Państwa, pozostających w zarządzie Policji oraz zasad obliczania czynszu najmu za te lokale.

Podkreślić, również należy, iż to że policjantowi w służbie stałej przysługuje kwatera stała, nie oznacza, że nie można przyznać mu kwatery tymczasowej. Przywołane przepisy ustawy o Policji oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 października 2001 r. stanowią o uprawnieniu funkcjonariusza do przyznania mu prawa do lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej, nie zaś obowiązku pracodawcy. Tym samym, nie można uznać, iż w następstwie złożenia wniosku o przydział lokalu mieszkalnego M. K. nie mógł otrzymać przydziału kwatery tymczasowej.

Nadto fakt, że funkcjonariusz Policji nie składał wniosku o przydział kwatery tymczasowej lecz wniosek o lokal mieszkalny, był w nim zameldowany na stałe, podpisał umowę najmu i zawierał indywidualne umowy z dostawcami mediów nie przesądza o tym, że w wyniku tego sporny lokal zmienił swój pierwotny charakter, tzn. niejako zmienił się status kwatery tymczasowej na lokal mieszkalny. Zameldowanie w lokalu na pobyt stały jest jedynie zdarzeniem mającym na celu prawidłowe funkcjonowanie ewidencji ludności (zob. Wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 listopada 2011 r. (...) SA/Wa 934/11).

Przywołane okoliczności jednoznacznie wskazują, iż brak było zatem podstaw do ustalenia, że M. K. jest najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...), na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 12 sierpnia 2003 roku pomiędzy nim a Gospodarstwem (...) Komendy Stołecznej Policji poprzedzonej decyzją Zastępcy Komendanta Rejonowego Policji W. I nr (...) o przydziale lokalu mieszkalnego z dnia 11 sierpnia 2003 roku.

Powództwo zaś wytoczone przez G. K. nie zasługiwało na uwzględnienie również ze względu na brak legitymacji procesowej czynnej w przedmiotowej sprawie. Sprawa cywilna dotycząca określonego stosunku prawnego nie może być bowiem wszczęta przez jakikolwiek podmiot sprawy, lecz jedynie przez podmiot określony, któremu służy do tego uprawnienie. Krąg zaś osób uprawnionych do lokalu mieszkalnego lub kwatery tymczasowej pozostającego w dyspozycji organów Policji został ściśle zawężony i wyczerpująco wymieniony w art. 88 ust. 1 i 2 ustawy o Policji.

G. K. nie jest i nigdy nie była funkcjonariuszem policji. Nie była również stroną decyzji, a jedynie członkiem rodziny funkcjonariusza policji. Tym samym nie można było przyjąć, iż była legitymowana czynnie do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie.

Z tych względów, Sąd powództwo oddalił.

Odnosząc się do ustalenia zasady ponoszenia kosztów niniejszego procesu Sąd miał na względzie, iż w myśl art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast stosownie do treści art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), Sąd zasądził od powodów M. K. i G. K. solidarnie na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Komendanta Stołecznego Policji z siedzibą w W. kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.

SSR Grzegorz Zawadzki

10.06.2015 r.